

Udalosti po smrti Ježiša videné očami bl. A.K.Emmerichovej v čase Bielej soboty...

BÍLÁ SOBOTA

Včera večer jsem viděla muže ve večeradle. Bylo jich dvacet a byli oděni dlouhým, bílým šatem, přepásáni, a pod lampou slavili sobotu. Potom jedli. Pak šli spát a někteří odešli do jiných domů. I dnes jsem je viděla shromážděny, tiché, jak se střídavě modlili a předčítali a jak chvílemi někdo poodešel ke dveřím, aby vpustil nového příchozího. V budově, kde se zdržovala nejsvětější Panna, byla velká světnice. V ní byly zřízeny zástěny a koberci malé cely, kde se svaté ženy uložily ke krátkému spánku. Ale už po půlnoci opět vstaly, rozžehly lampu a modlily se s Marií.

Asi o třech hodinách zatloukl na dveře Jan s několika jinými učedníky a budil je. Ženy vzaly na sebe ihned pláště a spolu s Matkou Boží opustily světnici. Právě v tu chvíli, kdy byl zapečetěn hrob, viděla jsem je jít ke chrámu, jenž býval již od půlnoci otevřen, neboť toho jitra začínala oběť velmi záhy. Dnes však bylo všechno pusté a zanedbané. Zdálo se mi, jako by se svatá Panna chtěla rozloučit s těmi místy, kde byla vychována. Hořely tu lampy, ale kromě několika strážných a sluhů nebyl v chrámě nikdo.

Synové Simeonovi a synovci Josefa z Arimatie měli mít dnes dohled. Přistoupili k nejsvětější Panně a vodili ji s jejími průvodci celým chrámem, ukazovali a vysvětlovali jí spoušť, jež způsobilo zemětřesení. Patřili se strachem na všechnu tu zkázu a mlčky se klaněli svědectvím Božím. Přemnoho věcí nebylo ještě opraveno. Tam, kde se stýká předsíň a svatyně chrámová, byly zdi tak rozestouplé, že by člověk mohl projít trhlinami, ba zdem hrozilo zřícení. Římsa nad roztrženou oponou poklesla, sloupy, které ji podpíraly, se nahoře odtrhly a opona visela podél

nich roztržená odshora dolú. Na severní straně chrámu, kde vypadl u kaple Simeonovy kámen a kde se zjevil Zachariáš, vznikla tak veliká díra, že tudy svaté ženy mohly pohodlně projít, a tu od učitelského stolce mohly se dívat roztrženou oponou do velesvatyně, což jindy nemohly a nesměly. Tu a tam byly stěny puklé, podlaha propadlá, sloupy vychýlené. Matka Boží šla se svým průvodem na všechna místa, jež jí byla posvátná vzpomínkou na Ježíše. Tam poklekla a líbala zemi. Přitom několika slovy vysvětlila, proč jsou ta místa významná. Ostatní také uctili místa, kde působil jejich Mistr.

Židé chovají velikou úctu k místům, kde se něco posvátného udalo, a proto se jich dotýkají, líbají je a padají na nich na své tváře. Nikdy jsem se tomu nedivila. Když člověk ví, věří a cítí, že Bůh Abrahámův, Izákův a Jákobův je živý Bůh a že přebýval v chrámě mezi svým lidem, spíše by se divil tomu, když by tak lidé nečinili. Kdo věří v Boha živého, kdo věří v Otce, v Spasitele a v Posvětitelce lidí, kteří jsou jeho dětmi, nediví se, že z lásky přebývá živý mezi živými a že lidé jemu a všemu, co se ho týká, prokazují více lásky a úcty než pozemským rodičům, přátelům, představeným a vrchnostem. Židé se chovali v chrámě a na svatých místech tak, jako se chová křesťan před Nejsvětější svátostí. Ale i mezi židy byli lidé slepí, tak jako u nás za našich dnů jsou lidé, jimž se říká „osvícení“, a živému Bohu se neklaněli, nýbrž prokazovali pověřenou úctu bůžkům světa. Také tito přemoudřelí si nevzpomínají na slova Ježíšova, jenž praví: „Kdo mne zapře před lidmi, toho zapřu i já před svým Otcem, jenž jest v nebesích!“ Takoví lidé slouží bez přestání svým myšlením, řečmi a činy duchu světla, to je bludu a lži, a přitom zavrhnou zevnější poctu Boží, říkajíce — jestliže Bohem samým ještě neopovrhli, — že se klaní v duchu a v pravdě. Avšak nevědí, že ta slova znamenají v Duchu svatém a v Synu, jenž přijal tělo z Marie, své panenské Matky, a který vydal svědectví o pravdě a mezi námi přebýval a za nás na kříži umřel a který v Církvi chce zůstat v Nejsvětější svátosti až do skonání světa.

Nejsvětější Panna putovala se svým průvodem v chrámě velmi uctivě. Ukázala přátelům, kde jako malá dívenka do chrámu vstoupila, kde byla až do svého zasnoubení vychovávána, kde byla Josefovi zasnoubena, kde obětovala Ježíše, kde pronesli svá proroctví Simeon a Anna; tu hořce plakala, neboť proroctví se vyplnilo, meč její duši pronikl.

Ukázala jim, kde našla pacholíčka Ježíše v chrámě mezi učiteli, a políbila uctivě křeslo. Byli také u pokladny, do níž vhodila malý penízek vdova, potom na tom místě, kde Ježíš odpustil cizoložné ženě. Když všechna místa uctili, dotkli se jich slzami i modlitbou, vrátili se na horu Sión. Maria se hojnými slzami rozloučila s chrámem, jehož pustota v den sváteční svědčila o hříchu lidu židovského. Vzpomněla si, jak Ježíš plakal nad chrámem a jak vyřkl proroctví: „Zbořte tento chrám a ve třech dnech jej zase vzdělám!“ Nepřátelé Ježíšovi zničili chrám jeho těla, a toužebně očekávala den, kdy se naplní slova věčné Pravdy. Už svítalo, když se Maria s průvodem vrátila do večeřadla. U vchodu se od nich oddělil Jan a učedníci a šli do vlastního večeřadla, svaté ženy se však uchýlily do vedlejší budovy.

Strávili den buď jednotlivě v smutku nebo v společných modlitbách. Všichni měli velikou úctu před Janem a také se před ním styděli, že on jediný byl při smrti Mistrově. Jan se však k nim choval velmi přívětivě a laskavě a jako nepředpojaté dítě ustupoval za druhé. — Viděla jsem je také jednou jít. Všechno se dalo v tichosti a dům byl zamčen. Když někdo tloukl na dveře, otvírali mu plaše. Ostatně nemusili se tu bát, neboť měli právo být zde, protože dům patří Nikodémovi a oni ho na svátky velikonoční najali.

Viděla jsem, že svaté ženy byly pohromadě až do večera v síni, která byla osvětlena lampou, neboť dveře měly zavřeny a okna tmavé světnice zastřena. Buď se společně modlily s Marií, nebo truchlily každá ve svém oddělení se zahalenými hlavami, sedíce na ploché, popelem posypané truhle, nebo stojíce tváří ke zdi. Kdykoliv se scházely pod lampu k společné modlitbě, odkládaly nejprve za svými zástěny smuteční závoje. Viděla jsem, že slabší trochu pojedly, ostatní se však postily.

Když jsem se dívala svýma očima, viděla jsem tento obraz. Ale když jsem začala rozjímat myšlenky Matky Boží, viděla jsem ihned svatý hrob a strážce, jež stály nebo seděly naproti vchodu. Kassius tam byl také, zcela tichý a pohřížený v sebe. Hrobové dveře byly zamčené a přikryté kamenem. Ale já jsem viděla skrze dveře tělo Páně, tak jak je tam položili, obklopené světlem a září. Dva klanějící se andělé byli u něho. — Když jsem nyní obrátila pozornost k duši Mistrově, ukázal se mi tak veliký a mnohotvárný obraz o sestoupení do předpekli, že si z toho pamatuji jen velmi maličký díl, jež chci teď vykládat tak, jak nejlépe dovedu.

VSTOUPIL DO PEKEL

Když Ježíš s hlasitým výkřikem zemřel, viděla jsem jeho nejsvětější duši, obklopenou velikým množstvím andělů, jako světlou postavu u paty kříže sestoupit do země. Jeho božství však jsem viděla právě tak spojeno s duší jako s tělem, visícím na kříži. Jak se to stalo, nedovedu vypovědět. — Viděla jsem, že místo, kam se odebrala duše Ježíšova, je třídílné. Každý díl je okrouhlý, jeden od druhého oddělený prostorem. Před předpekli byl prostor jasnější, veselejší, řekla bych zelený. Do tohoto prostoru vídám vstupovat duše vysvobozené z očišcového ohně, dříve než jsou zavedeny do nebe.

Předpekli, kde se nacházeli ti, kdož očekávali spasení, bylo obklíčeno šedou, mlhavou vrstvou a rozděleno v různé kruhy. Zářící Spasitel, veden anděly jako v triumfu, vnikl mezi kruhy a

prošel jimi; levý byl kruh praotců až po Abraháma, druhý od Abraháma až po Jana Křtitele. Duše ještě nepoznaly Spasitele, ale všechny byly naplněny radostnou touhou. Proniklo je to jako vzduch, jako světlo a rosa spásy. Stalo se to rychle jako závan větru. Pán pronikl nejprve do mlhavého prostoru, kde bylo místo Adama a Evy, našich prarodičů. Mluvil s nimi, a oni se mu klaněli s nevýslovným nadšením. Potom se společně ubírali do předpekli praotců, kteří žili před Abrahámem. To místo se podobalo očištění, neboť tu byli mezi nimi i zlí duchové, kteří některé duše rozčileně sužovali a trápili. Andělé zatloukli na bránu a poroucheli otevřít. Zdálo se mi, jako by volali: „Otevřte bránu, otevřte dveře!“ Ježíš vítězoslavně vešel dovnitř. Zlí duchové utíkali pryč, křičíce: „Co je ti do nás, co tu chceš? Chceš nás teď ukřižovat?“ Andělé je však spoutali a hnali před sebou. Tyto duše však znaly Spasitele jen velmi maličko a jen temně o něm věděly. Proto se jim Pán oznámil, a ony mu začaly prozpěvovat chválu. Potom se duše Páně obrátila vpravo, k vlastnímu předpekli. Tam před vchodem potkal duši dobrého lotra, provázenou anděly, jak vchází do lůna Abraháмова. Zlý lotr se právě ubíral uprostřed zlých duchů do pekla. Ježíš promluvil na duši dobrého lotra a s ním a s anděly a spasenými vešel do pravého kruhu.

Zdá se mi, že tento prostor leží výše. Bylo to, jako by se šlo nejdříve pod hřbitovem a vystoupilo se pak ze země vzhůru do kostela. Spoutaní zlí duchové se vzpírali tam vejít, ale andělé je mocí přinutili. Tu byli všichni svatí Izraelité, patriarchové, pak Mojžíš, soudcové, králové, dále proroci, předkové Ježíšovi, jejich příbuzní až po Jáchyma, Annu, Josefa, Zachariáše, Alžbětu a Jana. V tomto kruhu nebylo žádných zlých duchů ani žádného trápení, jediné touha po zaslíbení, které se teď naplnilo. Nevýslovná slast a blaženost pronikla všemi dušemi. Pozdravovaly Vykupitele a klaněly se mu. Spoutaní zlí duchové musili vyznat před nimi své zahanbení; byli k tomu přinuceni.

Mnohé duše nyní byly poslány nahoru, aby pozdvihly z hrobu svá těla a vydaly zjevné svědectví o Pánu. To byla chvíle, kdy v Jeruzalémě tak četní mrtví vstali z hrobů, ukázali se jako pohybující se mrtvoly a opět potom složili svá těla v zemi, právě tak jako úředník odkládá svůj plášť, když vykonal své úřední poslání.

Pak jsem viděla vítězný průvod opět vnikat do hlubší sféry, kde dleli zbožní pohané, kteří pravdu tušili a po ní toužili. Byli tu v jakémsi druhu očiště. Zde mezi nimi byli zlí duchové, protože mívali modly. Viděla jsem, jak

d'áblové musili i tu vyznat svou šalbu a svůj klam, jak se duše s vroucí radostí klaněly Spasiteli a jak zlí duchové byli spoutáni a odvedeni pryč. — Tak Vykupitel v triumfu prošel velice rychle mnohými místy, kde se zdržovaly duše, a jak ještě mnoho jiného vykonal, ale nemohu to já ubohá vypovědět.

Konečně jsem viděla, jak se Pán s průvodem velice vážně ubíral do samého středu propasti, do pekla. Peklo se mi jevilo jako nepřehledně veliká, strašná, černá, kovově se lesknoucí kamenná stavba, do níž vchody tvořily ohromné černé brány se závorami a zámky, což naplňovalo hrůzou a zděšením. Tak jako obydlí blažených mělo podobu nebeského Jeruzaléma, města, v němž podle nesčíslných stupňů blaženosti byly zámky a zahrady, plné rozkošných květin a sladkého ovoce, tak i peklo se podobalo souvislému světu, v němž stála různá stavení, mezi nimi prostranství a pole. Ale všechno pocházelo z muk a trápení. Příbytky blažených se jevily jako zbudované na základě a v poměru nikdy nekončícího pokoje a věčného souzvuku, peklo však se zjevilo nesouladné, zhotovené jen z věčného hněvu, sváru a zoufalství. Jako v nebi jsou nevýslovně krásné a průhledné budovy radosti a věčného klanění, tak v pekle jsou nesčíslné, tmavé žaláře a jeskyně muk, ztracení a zoufalství. Jako v nebi jsou nejpodivuhodnější zahrady s ovocem Božího občerstvení, tak v pekle děsí nejpustší pouště a hrozné močály, plné muk a trápení a všeho, co ošklivost a hrůzu jen ještě zvětšuje. Viděla jsem tu chrámy, oltáře, hrady, trůny, zahrady, jezera, proudy ztracení, nenávisti, hrůzy, zoufalství, nepořádku, trápení a muk, v nebi však proudy požehnaní, lásky, svornosti, radosti a blaženosti. V pekle věčný svár a nespokojenost proti sobě brojících zatracenců, v nebi blažené obcování svatých. Všechny kořeny a počátky lží a bludů byly patrné na nespočetných zjevech muk a trápení, nikde se nejevila ani nejmenší dobrota, nikde potěšující myšlenka, leč jen vědomí Boží spravedlnosti, že totiž každý zavrženec trpí ta muka a to trápení, která zavínil. Všechno, co se sem sešlo, byla podstata, podoba a zloba hříchu, hada, jenž se obrací proti těm, kdož ho chovají. Viděla jsem tu hrůzná stavení, sloupy, strach a úzkost nahánějící, právě tak jako v říši Boží jsem viděla všechno zbudováno k míru a pokoji.

Když brána byla od andělů vypáčena, bylo možno popatřit do propasti strachu, klení, nadávek, odkud vystupoval řev a bědování. Viděla jsem, jak Ježíš mluvil k duši Jidášově. Andělé shazovali celé zástupy zlých duchů. Všichni musili Ježíše vyznat a klanět se mu, což jim působilo největší trápení. Mnoho jich bylo spoutáno do kruhu okolo jiných, kteří byli stlačeni na menší prostor. Uprostřed zela propast, temná jako noc. Lucifer byl spoután okovy a vhozen do propasti. Kolem něho hučela tma. Stalo se to podle jistých pravidel, a slyšela jsem, že Lucifer, nemýlím-li se, 50 nebo 60 let před rokem 2000 po Kristovu narození má být na nějakou dobu propuštěn na svobodu. Někteří jiní zlí duchové mají být vypuštěni o něco dříve k potrestání lidí a k jejich svádění. Myslím, že v současné době byli již propuštěni, jiní budou uvolněni brzy po této době.

Je nemožné, abych vypověděla všechno, co mi bylo ukázáno. Je toho mnoho, a já nejsem s to, abych vše srovnala do pravého pořádku. A jsem také tolik nemocná, a když o tom mluvím, staví se mi to všechno znovu před oči, a při takovém vidění člověk může umřít.

Viděla jsem však, jak vykoupené duše z předpekli a z očiště provázely duši Kristovu na utěšené místo pod nebeským Jeruzalémem. Je to tam, kde jsem před nedávným viděla blaženého přítele. Sem přišla také duše kajícího lotra a uzřela Pána v ráji podle daného příslibu. Zde bylo připraveno duším radostné občerstvení u nebeských stolů.

Nemohu určit, jak dlouho vše trvalo, a také nejsem s to, abych pověděla, co jsem viděla a slyšela, protože tomu teď skoro sama nerozumím, nebo by tomu jiní špatně porozuměli. Viděla jsem Pána na velmi rozličných místech, ba i na moři. Bylo to, jako by osvobozoval všechno stvoření. Všude před ním zlí duchové prchali a vrhali se do propasti. Také na mnohých místech v zemi jsem viděla duši Páně. Tak se ubíral s Adamem a Evou k jejich hrobu pod Golgotou, a tam s nimi mluvil. Pak chodil pod zemí různými směry k hrobům proroků, jejichž duše se k němu přidávaly. Mnohé jim tam vysvětlil. Pak jsem viděla, jak Pán s vyvolenými, mezi nimiž jsem spatřila i Davida, zjevoval se na místech svého života a utrpení, a tam jim s nevýslovnou láskou vysvětloval předobrazy, co znamenaly a jak se na něm všechny vyplnily. Také na místě svého křtu jim dal pochopit milost svatého křtu. Rozjímala jsem přitom vroucně neskončené milosrdenství Ježíšovo, jako by všem udělil milost křtu.

Je nevýslovně dojemné vidět duši Páně, obklopenou těmito blaženými a potěšenými duchy, jak jako světlá zář prochází temnou zemí, skalami, vodou i vzduchem a pokojně se vznáší nad zemí.

Kromě tohoto časného obrazu o sestoupení Páně do pekel viděla jsem i věčný obraz jeho milosrdenství vůči duším. Viděla jsem, jak každoročně v tento den popatří do očiště skrze Církev záchranným pohledem a jak i dnes na Bílou sobotu vysvobozuje z očiště jednotlivé duše; dnes v rozjímání jsem viděla mnohé neznámé i známé duše, které jsou spaseny, ale nechci je jmenovat.

Prvé sestoupení do předpekli je vyplněním předobrazů a ovocem toho je dnešní spasení. Sestoupení do pekel, které jsem viděla, je obraz z uplynulé doby, ale dnešní spása je trvalá pravda; neboť sestoupení do pekel je zasazení stromu milosti a zásluh a dnešní spasení je ovocem tohoto stromu milosti v zahradě církevního roku. Církev bojující musí strom pěstovat a ovoce trhat a Církevi trpící je věnovat, protože ta nemůže sama od sebe učinit nic. Tak je to se všemi zásluhami Kristovými: musíme sami spolupůsobit, chceme-li se jich účastnit. V potu tváře si musíme dobývat svůj chléb. Všechno, co za nás Kristus učinil v čase, přináší věčné ovoce, ale my je musíme ošetřovat a trhat, jinak bychom ho nemohli na věčnosti požívat. Církev je hospodyně dokonalou, její rok je nejkrásnější zahradou věčného ovoce, podávaného v čase; v jediném roce je ho dost pro všechny. Běda však lenivým a nevěrným zahradníkům, jestliže se jejich vinou ztratí nějaká milost, která by mohla uzdravit nemocného, posilnit slabého, nakrmit

lačného. Ti budú v soudný den klást počet nebeskému Hospodári i z posledního stébla!

JONADABUV DOBRY SKUTEK ODMĚNĚN

Jonadab, synovec Josefa, pěstouna Páně, pocházející z krajiny betlémské, puzen vnitřní úzkostí, spěchal na Golgotu a podal Ježíši šat na zakrytí nahoty. Potom se rychle vrátil do chrámu, ale když zabíjení beránek bylo přerušeno tmou, zemětřesením a zjevením se mrtvých, odkvapil domů, protože jeho žena a nedospělé děti byly nemocny. Viděla jsem, že tento dobrý člověk spěchá domů zcela proměněn. Dříve se o učení a život Páně pranic nestaral, protože ani jeho otec neměl náklonnosti k Ježíšovi. Viděla jsem, jak Jonadabovi k jeho velikému překvapení přicházely naproti matka, žena a děti zdravé a čerstvé. Nemohl ani svým očím uvěřit, protože je opustil nemocné. Viděla jsem, jak ho objímaly a vyprávěly mu, že hned po poledni se jim zjevila u lože vznešená Paní a řekla: „Vstaňte a běžte Jonadabovi naproti! On přikryl nahotu obnaženého!“ Po těch slovech prý cítily velkou úlevu a vstaly zdravé, děkující podivuhodné Paní. Když však jí chtěly podat něco k jídlu, Paní ihned zmizela, celý dům byl pln přelíbezné vůně a ony byly docela nasyceny. Vydal se tedy na cestu, jak jim Paní nařídila, a šly mu vstříc. Také ho žádaly, aby jim pověděl i on, kterého nahého přioděl.

Jonadab jim vypravoval s pláčem o ukřižování Ježíšově a že Ježíš, syn Josefa a Marie, je prorok, Mesiáš a Svatý v Izraeli. Všichni teď byli smutni; ženy roztrhaly svá roucha a plakaly. Ale přece chválili Boha za veliké dobrodiní, které jim prokázal za tak nepatrný skutek lásky, a mluvili o hrůzných znameních na nebi i na zemi, která se toho dne stala, a vrátili se všichni domů. Zatímco žena vyprávěla mužovi o zjevení, viděla jsem jejich příbytek. Kdo to byl, nemohu s jistotou říci, je to jaksi temné, ale zdá se mi, že to byl zjev nejsvětější Panny. Viděla jsem, jak se později Jonadab, když uspořádal svou domácnost, přidružil k obci Páně.

Když Matka Boží ve veliké úzkosti volala k Bohu, aby odvrátil pohoršení Ježíšovy nahoty na kříži, viděla jsem, že její modlitba je vyslyšena. Můj pohled směřoval na Jonadaba v chrámě a viděla jsem, jak potom běží městem na Kalvárii. Nejsvětější Panna, cítící velikou vděčnost za milosrdný skutek, vyprosila Boží požehnání Jonadabovu domu, a tu jsem viděla, že její modlitba je vyslyšena.

Takových milostí vyslyšení naší modlitby nebo proseb jiných lidí se nám dostává často, protože však to nevidíme všechno od počátku až do konce svýma očima, ani na to nemyslíme, nebo se nám to nezdá zázračné. Mnohdy vidíme, že účinky modlitby nebo milosti se dějí skrze anděla, a proto ti, kdož rozjímají život Ježíše a jeho svaté Matky, říkají: „Maria má tolik a tolik andělů ke

svým službám a k své ochraně. Poslala anděly tam a tam, za tím nebo oním účelem." Taková řeč se ovšem nelíbí těm, kdož cestou rozjímavého života nekrácejí; ale těm, kteří rozjímají, zdá se to docela přirozené, když vidí Královnu nebes obstoupenou anděly, jako sluhové a strážce obsluhují zemské vladaře.

Obracejíte se v prostotě myslí k Bohu jako ke svému Otci, nedivme se, jestliže uvidíme i služebníky nebeského Otce, a v důvěrné odvaze je posíláme se svými rozkazy pro čest a slávu Boží. Velmi často se mi stává, že modlím se za jiné, vroucně prosím svého anděla strážce, aby z lásky k Ježíši šel k andělu jiné osoby a to nebo ono vyřídil. Jeví se mi to tak, jako bych posílala důvěrného přítele nebo služebníka v důležitých věcech, a vidím přitom, že anděl skutečně jde a rozkaz plní. Ve svém mládí jsem myslila, že tak to dělávají všichni křesťané, ale když jsem se dověděla, že většina lidí takové věci nevidí, přece jsem se nedomýšlela, že je to nějaká má přednost, nějaké vyznamenání, protože jsem si byla dobře vědoma slov: „Blažení jsou ti, kteří nevidí, a přece věří." Podle nevyzpytatelného řízení Božího a podle stavu milosti v člověku přicházejí pohnutky rozličným způsobem k dobrému skutku, za něž se modlíme. Jonadab byl puzen na Kalvárii vnitřní úzkostí a soustrastí. Jiní lidé Božích milostí jsou pohnuti k činu vybídnutím anděla. Kdyby to bylo v Boží prozřetelnosti, byl by Jonadab uviděl nejsvětější Pannu a slyšel by slova: „Spěchej příkrýt nahotu mého Syna!" Právě tak jako se zjevila jeho rodině z vděčnosti za dobrý skutek.

Tak jsem viděla Matku Boží, jak se zjevila, stojíc na sloupě, apoštolu Jakubovi Staršímu, když prosil o její přímluvu v nesnázi před Zaragozou, a zároveň jsem ji viděla v Efesu v jejím domku, pohříženou v modlitbách, jak se za Jakuba modlí a duchovně k němu spěchá. Že se mu však zjevila na sloupu, stalo se proto, že ji svatý Jakub vzýval a modlil se k ní jako k podpoře, k sloupu Církve na zemi, a proto se mu zjevila jako sloup. Vždyť sloup je sloup a zjevit se musí také jako sloup.

HORA LEBKA

Přemýšlela jsem o jménu hory Golgoty, Kalvárie, hory Lebky, a počala jsem rozjímati o tom místě od dávných časů, od Adama až po Krista. Něco si ještě z toho pamatuji. Viděla jsem Adama v jeskyni na hoře Olivové, kde se Ježíš potil krví, jak tam s Evou po vyhnání z ráje truchlil. Viděla jsem, že tam byl Evě slíben syn Seth a tam se i narodil. Také jsem viděla Evu v jeskyních, kde měli svůj klášter Essenové. Bylo to v Masfa, poblíž Hebronu.

Viděla jsem později, že krajina kolem Jeruzaléma po potopě světa nabyla jiné tvářnosti. Byla

Napísal Balek Robert
Nedeľa, 04 Apríl 2010 09:49

jako propletený, černý, skalnatý kraj. Velmi hluboko pod horou Kalvárií (při potopě se sem přivalila ta skála) byl mi ukázán hrob Adama a Evy. Chyběla hlava a jedno žebro; jedna hlava ležela mezi kostmi, k nimž nepatřila.

Často jsem už viděla, že všechny kosti Adama a Evy nezůstaly v zemi. Noe vzal několik kostí do archy, a ty potom dědilo pokolení za pokolením. Viděla jsem, že Noe a také Abrahám při obětech postavili na oltář několik kostí Adamových a připamatovávali tím Bohu daný příslib. Když Jákob daroval Josefovi pestrou suknicí, daroval mu též jako posvátné ostatky kosti Adamovy. Josef je nosil stále na prsou a byl s nimi též pochován a pak nesen v první hrobce chrámové — v arše — když Izraelští vyšli z Egypta. Věděla jsem mnoho o těchto věcech, ale opět jsem to zapoměla.

Viděla jsem Kalvárii za časů proroka Elizea. Tehdy byla jinačí než za časů Ježíšových; byl to pahrbek plný zdí a jeskyň, které se podobaly hrobům. Viděla jsem, jak se tam do hloubi hory ubíral Elizeus. Nevím, zdali to činil tělem nebo jen ve vidění. Viděla jsem ho, jak bral z kamenné truhly jednu lebku. U něho kdosi stál, tuším, že anděl, a pravil: „Toto je lebka Adamova.“ Prorok chtěl lebku vzít s sebou, ale anděl mu nedovolil. Viděla jsem na lebce tu a tam tenké, žluté vlasy. Dověděla jsem se, že místo dostalo jméno hora Lebka od proroka Elizea.

Kříž Spasitelův stál přímo nad hlavou Adamovou. Byla jsem též poučena, že to místo je středem země, a byly mi udány všechny míry a čísla do všech dílů světa, ale všechno jsem zapoměla. Onen střed jsem viděla. Dívala jsem se na něj jako shora a bylo tu všechno lépe vidět než na mapě, země, hory, pouště, moře, řeky, města, osady, blízké i daleké. Všechno bylo velmi jasné.

KRÍŽ A LIS

Přemýšlela jsem o slovech Ježíše, jenž pravil na kříži: „Lisován jsem jako hrozen, jenž po prvé lisován jest; veškeru krev svou musím dáti, až přijde voda a slupky zbělejí; nebude pak zde dále víno lisováno.“ Viděla jsem jiný obraz na vysvětlení.

Viděla jsem, že později po potopě světa skalnatá krajina zde nebyla už tak pustá a divoká. Byly tu vinohrady a pastviny. Spatřila jsem jednou i praotce Jafeta, starého, velkého, snědému muže, kterak se tu zdržuje se svými potomky a s mnoha stády. Příbytky měli v zemi a střechy přikryté

travnatým drnem, kde rostly i zelenina a květiny. V kraji rostlo mnoho vinné révy a na hoře Kalvárii se lisovalo víno jakýmsi novým způsobem, při čemž byl Jafet přítomen.

Viděla jsem také dřívější způsob připravování vína i jeho požívání, a vůbec mnoho o víně, ale pamatuji si už jen něco málo. Napřed se jídaly jen hrozny, později je vytlačovali holemi mezi kameny, pak ve velkých dřevěných korytech. Teď jsem viděla nový lis, který se velmi podobal kříži. Byl to dutý, tlustý kámen; nahoru se přibil pytel plný hroznů a shora na něj tlačil kámen s holí. Po stranách kmene byla zasazena v otvorech ramena, jimiž se pohybovalo vzhůru dolů, a ta vymačkávala hrozny v měchu. Vylisovaná šťáva tekla dole z kmene pěti děrami do kamenné štoudve a z ní trubkou, již tvořily dvě k sobě přiložené kůry a která byla vyložena jemnými destičkami a pryskyřicí vysmolena, do sklepa, do něhož byl Kristus uvržen před ukřižováním. Tehdy to byla čistá cisterna. Trubka byla pokryta travou a kamením, aby se nepoškodila. Na spodu lisu a v kamenné štoudvi u výtoků byly plstěné vložky, které zachycovaly kal. Když byl lis připraven, naplnili měch hrozny, jež měli v cisterně, pověsili do dutého kmene a dobře upevnili, položili kamenný poklop s tyčí do otevřeného pytle a počali hýbat rameny, a tak pracovali, až všechen mošt vytekl. Jeden muž byl též zaměstnán nahoře, kde poklop tlačil dolů a zabraňoval, aby víno horem nepřetévalo. Lis velmi živě připomínal kříž. Měli též dlouhou tyčku s pichlavou hlavičkou, podobnou ježku, kterou strkali do roury a do kmene, kdykoliv se ucpaly. Připomínalo mně to kopí s houbou, namočenou v octě. Vůkol jsem viděla nádoby a hadice, které byly zhotoveny z lýka a natřeny pryskyřicí. Mnoho nahých mladíků a chlapců, jen s pásem okolo beder jako měl Kristus, tu pracovalo. Jafet byl velmi stár, s dlouhým vousem a byl oblečen v kožiše a pln radosti se díval na nový způsob lisování. Byla slavnost a na kamenném lisu byla obětována zvířata, která běhala po vinohradě, mladí oslí, kozy a ovce. Tak obětoval svého syna Izáka Abrahám, nejspíše na hoře Moria, protože přišli od východu.

VEČER O BÍLE SOBOTĚ

Když se sobota schylovala ku konci, šli společně Jan, Petr a Jakub Starší za svatými ženami, aby s nimi truchlili a potěšili je. Sotvaže odešli, posadily se ženy ještě jednou porůznu v smutečných pláštích a modlily se. Nejsvětější Panna se vroucně modlila, plna touhy po Ježíši, a tu jsem viděla anděla, jenž k ní přistoupil a pravil, že má vyjít k brance Nikodémově, neboť Pán se blíží! Srdce Mariino pronikla radost. Zahalila se do pláště a aniž co pověděla ženám, odešla samotná k Nikodémově brance v městských hradbách, kudy včera přišly ze zahrady.

Bylo asi devět hodin večer, kdy jsem viděla Matku Boží poblíž oné hradby na osamělém místě, jak se zastavila a zírala jako u vytržení, plna radostné touhy, na vysoké městské zdi; nyní jsem viděla duši Páně, zářící a bez ran, v průvodu světců Starého zákona, jak se vznáší k Marii. Pán ukázal na Marii a pravil: „Maria, Matka má!“ Zdálo se, jako by ji objal, a zmizel. Nejsvětější

Panna poklekla a líbala miesto, kde stál. Její kolena a nohy se otiskly na zemi. Potom se s nevýslovnou radostí vracela k svatým ženám. Neřekla jim, co viděla, ale byla velmi posilněna, všecky těšila a upevnila jejich víru.

Viděla jsem svaté ženy, jak před návratem Matky Boží přistoupily ke stolu, kde se zabývaly přípravou mastí a vonného koření. Dlouhý stůl měl nohy křížem a byl přikryt ubrusem, až k zemi sahajícím. Některé vybíraly rozličné byliny, pořádaly je, míchaly. Měly také lahvičky s mastí a nardovou vodou a několik druhů přirozených květin, mezi nimi i lilie. Některé totiž zašly do města, kde všechno koupily. Byla to Magdaléna, Maria Kleofá-

sova, Salome Chuzova a Maria Salome. Chtěly s tím časně zrána příštího dne jít ke hrobu a tělo Páně obložit a políbit.

Potom jsem obrátila svůj zrak k Josefovi z Arimatie, jenž se v žaláři modlil. Viděla jsem, jak se vězení náhle naplnilo světlem a kdosi ho volal jménem. Bylo to však, jako by byl strop vyzdvížen. Ukázala se světlá postava, která shora spustila plátno, jež mi ihned připomnělo pohřební plátno Kristovo. Světlá postava mu poručila, aby pomocí tohoto plátna vystoupil. Viděla jsem, jak se ho Josef chopil oběma rukama, jak se opíral nohama o kameny, vyčnívající ze zdi a jak vystoupil po stěně zvýši nejméně dvou mužů až k otvoru, který se za ním zavřel. Když se octl nahoře, postava zmizela. Sama nevím, kdo ho vysvobodil, zdali Pán, nebo anděl.

Nyní Josef nepozorovaně utíkal po městské zdi až k místu, odkud bylo nejbliž k večeřadlu. Shromáždění učedníci měli dveře zamčeny a byli už velmi smutní nad zmizením Josefovým. Měli za jisté, že ho shodili někde do stoky. Když teď otevřeli a viděli Josefa znovu mezi sebou, velice se zaradovali, tak jako později, když Petr se k nim vrátil ze žaláře. Josef jim vyprávěl o zjevení, které se mu ukázalo. Byli tím potěšeni i utěšeni, občerstvili ho pokrmem a chválili Boha. — Ještě té noci uprchl Josef z Jeruzaléma do svého rodného města Arimatie. Ale uslyšev, že mu už nehrozí žádné nebezpečí, vrátil se brzy do města.

Viděla jsem také na sklonku soboty Kaifáše a jiné kněze v domě Nikodémově. Na mnohé věci se ho tázali, zdánlivě docela v dobrém. Ale už nevím, o čem to bylo. Nikodém však vytrval pevně a věrně v obhajobě Ježíše. Potom odešli.

NOC PŘED VZKŘÍŠENÍM

Kolem svätého hrobu bylo ticho a klidno. Asi sedm strážných sedělo nebo stálo proti pahrbku. Kassius odešel z místa také jen velmi zřídka. Teď stál opět v rozjímání a v očekávání; byl účasten mnoha milostí, a proto měl více vnitřních zjevení a vnuknutí. Nastala už noc, a proto ohnivé koše byly rozžaty; vrhaly vůkol příšerné světlo. Viděla jsem, že přesvaté tělo leží beze změny zabaleno, světlou září obklopeno. Už od pohřbu byli tu dva andělé, kteří se klaněli, jeden u hlavy a druhý u nohou Ježíšových. Byli oděni jako kněží a držení těla a na prsou zkříženými rukama připomínali cherubíny na arše úmluvy, jenže jsem na nich neviděla křídel.

A tu nejsvětější duše Páně se spasenými dušemi praotců jako by se vznášela skalou k hrobovému lehátku, a tím jim dala poznat všechno zohavení a umučení svätého těla. Zdálo se mi, že v té chvíli byly obvazy sňaty, protože jsem viděla sväté tělo, plné ran. Božství Ježíšovo spojené s přesvatým tělem ukázalo se duším zázračným způsobem v celé zničenosti a v mukách lidských. Tělo se mi jevilo jako úplně průhledné, takže jsem viděla jasně až do nitra. Tak se daly poznat jeho bolesti co nejhrouběji. Duše byly jaty nevýslovnou úctou. Zdálo se, jako by se soucitem chvěly a plakaly.

Viděla jsem, jako by duše Páně, ačkoliv nebyla s tělem spojena, přece v něm a s ním z hrobu zmizela. Zdálo se mi, že dva andělé nesli vzhůru sväté tělo, zmučené, obnažené, s množstvím ran, tak jak leželo v hrobě. Skála se zatřásla, když se vznášeli k nebi. Tam Ježíš mezi nesčítanými kůry andělů před trůnem svého nebeského Otce své umučené tělo obětoval, tak jako těla proroků po Kristově smrti byla vzata jejich dušemi a zavedena do chrámu, aniž obživila a aniž by po druhé musila umřít, když duše je opět bez násilí odložily. Teď duše praotců tělo Páně neprovázely, ale nemohu si vzpomenout, kde byly, až jsem je zase spatřila spolu s duší Páně.

Při tomto rozjímání jsem zpozorovala otřesení hrobu. Čtyři muži ze stráže odešli právě pro cosi do města a zbylí tři byli jako beze smyslů. Příkladili to zemětřesení, protože nic z toho, co se vskutku odehrálo, nezpozorovali. Jediný Kassius byl velmi pohnut a dojat, neboť duchovním zrakem cosi z toho viděl, ale nerozuměl tomu. Zůstal však na místě a čekal velice zbožně, co se bude dít dále. Zatím se čtyři vojáci z města vrátili.

Sväté ženy, když připravily masti a vonné koření a zavinuly to do pláten, znovu odešly do svých komůrek, ale neulehly ke spánku, jen si přilehly na rozvinutá lůžka, aby si trochu odpočaly, neboť ještě před svítáním se chtěly vydat k Božímu hrobu. Bály se však té cesty, protože měly strach, že nepřátelé Ježíšovi je mohou pronásledovat, jakmile vyjdou z domu. Nejsvětější Panna však je těšila, že si teď mohou poněkud odpočinout a pak statečně vyjít, že se jim

Biela sobota očami bl. A.K.Emmerichovej

Napísal Balek Robert
Nedeľa, 04 Apríl 2010 09:49

nestane nic zlého.